# Ο καταναλωτισμός είναι αρρώστια (Σεβασμ. Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

**Categories :** ΚΟΙΝΩΝΙΑ

**Date :** 19 Μαΐου, 2010

Σε περίοδο κρίσεων μας δίνεται η δυνατότητα να δούμε και την άλλη όψη της ζωής, γι' αυτό και ισχύει το αρχαίο γνωμικό ότι «ουδέν κακόν αμιγές καλού». Μέσα σε όλα τα πράγματα μπορούμε να δούμε και κάτι που είναι καλό. Καταλαβαίνουμε ότι ο πλούτος, η πολυτέλεια, ο καταναλωτισμός δεν μπορούν να ικανοποιήσουν τον πόθο μας για ζωή, ελευθερία και ευτυχία.

Οι ειδήσεις πού μεταφέρουν οι εφημερίδες μάς πληροφόρησαν γιά τήν περίπτωση τού αυστριακού Κάρλ Ράμπεντερ, ο οποίος, ενώ καταγόταν από φτωχική οικογένεια, έγινε εκατομμυριούχος επιχειρηματίας, μέ σκληρή προσωπική εργασία. Πίστευε ότι τά χρήματα θά τού έφερναν ανέσεις καί επιτυχία. Καί όμως, όπως ομολόγησε αργότερα, «έγινε πιό πολύπλοκη η ζωή μου», αισθανόταν ότι δούλευε «σάν σκλάβος», χωρίς νά έχη χρόνο καί νά απολαμβάνη τά απλά καί όμορφα πράγματα τής ζωής. Γι' αυτό κατέληξε στό συμπέρασμα: «Δέν θέλω νά μού μείνη τίποτα. Τά χρήματα είναι αντιπαραγωγικά. Δέν φέρνουν τήν ευτυχία». Μέ αυτές τίς σκέψεις αποδεσμεύθηκε από ολόκληρη τήν περιουσία του.

Η είδηση λέγει ότι «αποφάσισε νά απαλλαγεί εξ ολοκλήρου από τήν περιουσία του, κινητή καί ακίνητη, συνολικής αξίας γύρω στά 4 εκατ. ευρώ, γιατί, όπως λέει, τά πλούτη τόν κάνουν δυστυχισμένο. Θά πουλήσει τά δύο του σπίτια (τό ένα ωραιότατο σαλέ στίς Άλπεις), τό πολυτελές αυτοκίνητό του, όλα του τά έπιπλα καί πολλά αντικείμενα, μεταξύ τών οποίων καί ακριβοί πίνακες ζωγραφικής. Όσα χρήματα βγάλει από αυτά, μαζί μέ τά μετρητά πού ήδη έχει σέ τράπεζα, θά τά δώσει σέ φιλανθρωπικά ιδρύματα τής Κεντρικής καί Νότιας Αμερικής, μέ σκοπό νά διατεθούν σέ προγράμματα απασχόλησης νέων, φτωχών ανθρώπων». Ο ίδιος «θά μείνει σέ μιά μικρή καλύβα στίς Άλπεις ή θά ενοικιάσει μία γκαρσονιέρα στό Ίνσμπουκ».

Σέ δήλωσή του λέει: «Η πολυτέλεια καί ο καταναλωτισμός είναι αρρώστια. Δέν τά χρειάζομαι πιά. Όσα χρόνια μού έμειναν, θά τά ζήσω ελεύθερος» (Χρήστος Μιχαηλίδης, Ελευθεροτυπία 10-2-2010).

Έχουμε συνηθίσει νά θεωρούμε ότι ελευθερία είναι νά κάνουμε ό,τι θέλουμε, νά ενεργούμε βάσει τών επιθυμιών μας, νά αποκτούμε πολλά χρήματα καί νά έχουμε ανέσεις. Όμως, η πραγματική ελευθερία είναι νά μή δεσμευόμαστε από κάτι, νά μήν

είμαστε δούλοι τών επιθυμιών μας καί τών υλικών πραγμάτων.

Αυτό είναι ένα μάθημα καί μάλιστα στήν περίοδο τής οικονομικής κρίσης πού ευρισκόμαστε. Πρέπει νά μάθουμε ότι «ο καταναλωτισμός είναι αρρώστια», καί νά περιοριζόμαστε στά πιό απαραίτητα, νά χαιρόμαστε στήν ζωή μας μέ τά πολύ μικρά καί όμορφα πράγματα, καί κυρίως νά δώσουμε τήν δυνατότητα στόν ψυχικό μας κόσμο νά βρίσκη αυτό πού επιθυμεί καί τόν ικανοποιεί.

Αυτό συνιστά καί η ασκητική ζωή, τήν οποία διδάσκουν οι Πατέρες μας. Δέν είναι δυνατόν νά είμαστε Χριστιανοί ή ακόμη καί Κληρικοί, πού πρέπει νά εμπνεόμαστε από τό ασκητικό πνεύμα τών λόγων τού Χριστού καί νά ζούμε μέ πλούτο, καί τό χειρότερο νά πλουτίζουμε, χρησιμοποιώντας τόν Χριστό καί τήν χριστιανική μας ιδιότητα. Άν δέν θέλουμε νά υπακούουμε στόν λόγο τού Χριστού, τουλάχιστον νά μάς συνετίζουν τά γεγονότα τής ζωής καί οι κοσμικοί άνθρωποι πού αναζητούν τήν ελευθερία τους πέρα από τά υλικά αγαθά καί θεωρούν ότι «ο καταναλωτισμός είναι αρρώστια».

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" Απρ. 2010)

**Διαβάστε περισσότερα άρθρα του Σεβασμιωτάτου πατώντας εδώ**